

Som els pares d'un noi de 19 anys. El nostre fill va començar a fumar porros als 16 anys en alguna ocasió especial, mentre estudiava i vivia a l'estranger. Fins al cap d'un any no ho va fer més sovint i aleshores vam notar-lo cada cop més distant i diferent, més deixat...

Vam intentar regular la situació parlant amb ell, preguntant-li directament i vam voler creure el què ens deia: que ho feia poc sovint, que controlava, que no barrejava... Quan va tornar a casa, per les vacances, després dels dos cursos de batxillerat ja vam veure que això no era així i vam parlar-ho de nou. No el vam deixar triar si seguia estudiant a l'estranger. Com que no tenia clar què volia estudiar, vam dir-li que si no tenia un objectiu concret allà, havia de tornar per pensar-s'ho.

Creiem que aquesta va ser una bona decisió, no sabíem si l'acceptaria, però ens va veure fermes i ho va acceptar sense problema, de fet semblava que li fèiem un favor decidint per ell.

El consum de marihuana va espaiar-se més durant els primers nou mesos de ser a casa, però després vam tornar a notar un comportament estrany i va ser quan vam fer el pensament que havíem d'aturar-lo.

Al parlar amb ell va reconèixer que tenia un problema, però alhora ens va dir coses molt desagradables de sentir per uns pares quan li vam proposar fer teràpia amb un professional, i s'hi va negar.

El que vam dir-li aleshores, pensem que el va deixar descol·locat i que va ser un altre petit encert. Li vam dir que en aquest cas faríem nosaltres la teràpia per entendre tot el què ell deia que no enteníem, i així poder ajudar-lo. Ell sabia com anem de cansats i plens de feina durant la setmana i creiem que això el va fer pensar.

Així és com vam arribar al nostre terapeuta. Val a dir d'entrada que tot el què ens ha recomanat ens ha ajudat molt, però podríem destacar unes quantes coses:

1. Que les nostres actuacions no provoquessin trencament.
2. Que li mostréssim molt clara la nostra preocupació i com ens afectava.
3. Plantar-nos i actuar amb autoritat malgrat l'edat del nostre fill.
4. Va valorar la comunicació que teníem amb ell, però ens va advertir del tipus de comunicació que ens podíem trobar amb una persona addicta. Ens va ajudar a no tenir en compte algunes de les coses que deia quan se sentia pressionat per una actuació ferma per part nostra.
5. Que les consignes donades per part nostra fossin molt clares.
6. No allargar les converses amb el nostre fill donant voltes i ni intentar raonar o justificar-nos.
7. Ser fermes amb les proves d'orina i els terminis acordats.
8. Desconfiar sempre una mica per mantenir-nos atents.

A part de totes aquestes recomanacions, voldríem compartir també algunes maneres d'actuar que nosaltres mateixos hem anat trobant. Les primeres ja les heu llegit a l'inici del text, i tenen a veure amb la coneixença del nostre fill i del què pensem que necessita en cada moment.

Altres maneres de fer que ens van ajudar van ser:

- Parlar-ho tot molt i no actuar "en calent".
- Prendre papers diferents segons les nostres habilitats, capacitats, facilitat per...

- Mostrar molt explícitament preocupació, amor, tendresa, serietat, enuig o fermesa segons el moment.

En tot aquest procés, que escrit aquí sembla tan ideal, hem fet també errades, hem dubtat, ens hem descoordinat, i hem tornat a posar-nos en camí. L'important es perseverar i no perdre l'esperança que dins del nostre fill, com el veiem ara, hi ha un ésser que estimem per damunt de tot i ben val tots els esforços.

Per ara, hem aconseguit que no prengui marihuana durant gairebé tres mesos, però encara ens queda molta feina per fer, perquè el nostre fill és d'aquests joves que necessiten "enganxar-se" a alguna cosa i haurem d'estar atents.